

רצה ניצולת השואה

ואני ניצלנו מזוועות הנאצים והנה כאן, בארץ, ברחוב דיזנגוף, חיכה לה הסוף הנורא והמוזעזע הזה, אומר גבריאל. הדירה בשרדות בניגוריון פינת

אני לא יודע אם היתה קשורה או לא — ראיתי רק את העיניים המתות שלה ולא יכולתי להכיר יותר. איך אפשר להסתכל על אמא שמונחת על

צריך לגזור עליהם עונש מוות! צריך להרוג רוצחים — אמר ד"ר גבריאל מוקר, כשעמדנו שנינו בתוך דירתה ההפוכה של אימו הקשישה, כמה שעות אחרי שהוצאה ממנו גופתה של האשה בת ה-82.

מגדלנה (מדו"ה) טייכנר היתה האשה הכי אלגנטית שהכרתי. כשעמ"ד במיטבחה והכינה ארוחת-צהריים, היא נעלה נעלי-עקב, לבשה שימלה יפה ומעומלנת ועליה סינר תחרה ועל ראשה היתה תיסרוקת כמו מז'ורנל. ככה עד יומה האחרון.

היא התגוררה בגפה ב-12 השנים האחרונות, מאז שנפטרה בעלה השני, הגניקולוג התל-אביבי ד"ר מרקוס טייכנר. היא סירבה בעקשנות לכל ההצעות לעבור לבית-אבות, או אפילו להכניס עוד אשה, שרק תישן איתה כלילה. עד יומה האחרון היתה האשה בת ה-82 קנאית לפרטיותה. רק לפני שנה, אחרי מריבה סוערת עם בנה, שהסכימו לה כי היא עלולה להרגיש לא טוב וכי אי-אפשר יהיה לעזור לה, הסכימה לתת לבנה את מפתח דירתה. הבן נהג לבקר את אימו יום-יום, מלבד ימי חמישי. הם דיברו בטלפון יום-יום וראגו אחד לשני. הבן היה כל מה שנשאר לה בעולם, מלבד שני נכדיה הקטנים, שאיתם היתה לה בעיית שפה.

ביום רביעי בערב דיברה מגדלנה עם בנה, סיפרה לו שקבעה פגישה עם חברה ואיזה ספר היא קוראת עכשיו. אחרי-כך לבשה את כותונת-הלילה האלגנטית שלה ושכבה לישון בפעם האחרונה בחייה.

את קורות ליל הסיוט הזה יודעים רק אלה שניהלו אותה, השורדים שפרצו לדירה כנראה ב-3 לפנות בוקר. רק ביום שישי בבוקר כשהמטפלת שלה, גברת ברנקה, הבאה שלוש פעמים בשבוע, צילצלה בדלת ולא נענתה, התעורר חשד שמהו קרה. המטפלת טילפנה לבנה של הגברת טייכנר והזעיקה אותו. המחזה שהתגלה לעיני השניים היה מוזעזע. הדירה היפה והמטופחת נראתה כמו אחרי פוגרום, ועל הריצפה, מכוסה בסדין, היתה מונחת, ללא רוח-חיים נעלת הדירה.

אחרי השיחרור מהנאצים יצאה מדו"ה טייכנר לבנות לעצמה חיים חדשים. השבוע בא להם קץ זועתי.

נישואין שניים מדו"ה טייכנר נישאת בשנית לד"ר מרקוס טייכנר (הנראה חלקית בתצלום). אחותה, שעלתה ארצה לפני המלחמה והתבססה, עזרה למדו"ה ולבנה גבריאל.

הריצפה מתה. היא הצילה אותי מהי נאצים. היא סיכנה את חייה בשבילי במשך כל שנות המלחמה. רק היא

דיזנגוף מתמלאת לאט לאט אנשים שבאים לנחם ולשאול מה קרה. כל החברים יודעים שהיא לא היתה חולה.

קשישות חרדות מימין, זכריו של חנן גבריאל מוקר שבאו לנחם. עודד סבדרליק והלית יריב. הקשישות החרדות הן חברותיה של המנוחה. כל אחת מהן חוזרת לביתה. רובן הגדול לבית ריק. מי יבטיח להן שלא יירצחו גם הן בתוך דירותיהן? מי יציל אותן?